

Väsimatu Aivar Mäe: Olen oma 45aastase tööstaaži üle uhke

Rahvusooperi peadirektor Aivar Mäe sõnul pole raha veel kedagi siin ilmas õnnelikuks teinud. „Mina olen õnnelik pigem oma 45aastase tööstaaži üle,” ütleb väsimatu töörügaja.

Aivar Mäel on olnud palju ameteid: Eesti Kontserdi direktor, Kooriühingu vastutav sekretär, Vanemuise teatri juht, Arsis'e kellade ansambli ja koori dirigent, Rahvusooperi peadirektor, Pärnu ja Jõhvi Kontserdimaja ehitaja ning Peterburi Jaani kiriku ülesehitaja. „Küllap olete märganud, et ma ei ole kunagi lasknud endale pärga pähe panna. Pannes käe südamele: mõtlen ainult organisatsiooni edukusele. Olen nii palju laval käinud, andnud elu jooksul üle 3000 kontserdi. Publiku ovatsioon enam ei ihale,” ütleb Rahvusoooper Estonia peadirektor, Tartu ja terve Eesti esirabelejaks tituleeritud Aivar Mäe.

„Olen selles mõttes õnnelik inimene, et teen seda tööd, mis mulle meeldib. Ega paljudele inimestele seda võimalust anta. Tööturg määrab: see, mille saad, seda tööd teed. Minu töö on põnev: kõike tahaks avastada ja kõike näppida. See, et mehed jäävad alati poisteks, vastab tõe ka minu puhul.”

59aastase Aivar Mäe elukäik avaldab muljet. Ta on lõpetanud Pärnu Lydia Koidula nimelise 2. keskkoolis 9. klassi, seejärel astus 1976. aastal Tallinna Muusikakeskkooli, õppis seal klarnetit ja lõpetas 1985. aastal Tallinna Riikliku Konservatooriumi muusikapedagoogika erialal. Ta oli ansambel Vitamiin solist aastatel 1984-1987.

1991. aastal asutas Aivar Mäe kammerkoori Arsis. Aastast 1993 on ta Eesti Kontserdi direktori asetäitja, seejärel direktor.

Vanemuise teatri direktori kohusetäitja, seejärel direktor - kahe asutuse direktor korraga.

Eesti Kontserdi ja Vanemuise teatri juhina sõelus ta kunagi kolm aastat Tallinna ja Tartu vahet, tehes selle ajaga sisuliselt kolm tiiru ümber maakera. Tegi 16tunniseid tööpäevi, jättis puhkused välja võtmata. 1999. aastal asutas Tallinnas Laste Käsikellade Kooli, seejärel Tartus. On olnud Estonia ja Vanemuise kontserdisaalide renoveerimise ning Pärnu ja Jõhvi Kontserdimajade rajamise eestvedaja. Paljude muusikaliste suurprojektide organisaator ja läbiviija. „Hetke viimane amet on Viimsi Noorte Talentide Kooli ehitamise projektijuht. Jah, ma olen töönarkomaan,” muheleb Aivar Mäe.

300 Vitamiini kontserti aastas

„Tulin 1976. aastal Tallinnasse Muusikakeskkooli. See oli tulemiseks väga hea aeg. Koolis oli tore elu - maksti 18 rubla stipendiumi, mis oli piisav, et omadega välja tulla. Laulsin tollal

60+

01.04.2020 00:00

Kalre Kenk

162000

8,9,10,11,12,13

Teater Vanemuine
Rahvusoooper Estonia
Estonia teater
Eesti Rahvusballiett
Aivar Mäe

kahemehebändiga Viitna kõrtsis. Kuna käisin veel konservatooriumis, sain suunamise filharmooniasse rokklauljaks. Tolleaegne rektor Venno Laul küll palus suunamiskomisjonil mind Võrumaale lauluõpetajaks määrata, kuid toonase kultuuriministri Johannes Loti sõna jäi peale. Nii suunati mind konservatooriumist rokkbändi. 1980. aasta oli märgiline aeg ja Viitna oli märgilise tähendusega kõrts,” meenutab [Aivar Mäe](#). „Kord sõitis Vitamiin mingilt kontserdilt tagasi Tallinna ja Viitnal tehti vahepeatus. Mait Maltis oli just Vitamiinist lahkumas. Selsamal õhtul tegigi Peeter Vähi mulle ettepaneku: mida sa seal Viitnal koltud, tule suurele lavale.”

[Aivar Mäe](#) võttis pakkumise kohe vastu. „Olin tollal 23aastane, konservatooriumis veel kaks aastat käia. Noortele muusikutele algas Vitamiiniga uus ja põnev eluetapp. Jüri Mitt oli suurepärane mänedžer. Sõitis, Vana Tallinna liköörid kohvrisk, Moskva vahet ning sai Vitamiinile plaadilepingu, mille kohaselt anti Nõukogude Liidus välja kaks Vitamiini LPd koos korduspartiidega viiemiljonilises tiraazhis.”

Vitamiin oli [Aivar Mäe](#) sõnul üsna karske ja korralik bänd. „Me ei elanud sellist elu, mis kuulunuks justkui rokkmuusiku elustiili juurde. Bändisiseselt kehtis range trahvisüsteem: iga proovi hilinetud minuti eest tuli maksta üks rubla ehk kui pool tundi jäid hiljaks, oli trahv 30 rubla. Kui keegi tuli tuntavate lõhnadega proovi, siis selle eest oli meil trahv 500 rubla, mis oli umbes viis keskmist kuupalka. See hoidis bändi ikka korralikult kainenena. Andsime umbes 300 kontserti aastas ja iga tuuriga, mis tavaliselt kestis mitu nädalat, tuli keskmiselt kolm kontserti päevas. Algul ei pidanud muidugi hääl vastu. Kliima pidev vaheldumine: kord on -57, siis +2, siis jälle pakane.”

„Kuskil Kasahstanis korjasin üles haiguse nimega difteeria, mis võib inimese tegelikult poole tunniga lammata, kui kohe kirurgiliselt vahele ei segata. 30-40 minutiga oligi mul kurgus auk ja toru sealt läbi pandud, et õhk läbi liiguks. Ei vähem ega rohkem kui kahe päeva pärast olin sunnitud laulma, sest Kasahstanis, kus iga linn on teisest 400 kilomeetri kaugusel, olid kõik pääsmed välja müüdnud ning pääsu polnud. Mäletan, et kiirabi oli lava peal, iga tunni tagant süstiti penitsilliini. Keel oli paistetusega alla surutud, sellepärast kaashäälikuid öelda ei saanud, laulsin: „Aa-oo-ää-öö ...,” meenutab mees.

Vitamiini aeg oli [Aivar Mäe](#) elus omaette etapp. „Kui olin neli aastat laulnud, oli mul see amet selge. Olin üleliiduliselt tarifitseeritud, mis oli kõige kõrgem punkt. Eestis oli see ainult neljal-viiel lauljal. Kesktelevisioonis sai mitu korda esinemas käidud. Tundus, et võimalust kuskile piiri taha sõita ei olnud, kuigi käisime Iraagi-Iraani sõja ajal Iraagis. Halvas mõttes kõige ekstreemsem ja muljetavaldavam kontsert oli Tšornobõlis. Sain selle nelja aasta

jooksul kõik kogemused, elamused ja emotsioonid kätte ja minu jaoks sai ring täis,” jutustab [Aivar Mäe](#).

„Mulle ei meeldi eriti lennukiga lennata, aga Venemaal käimine eeldas pidevat lennukiga lendamist ning lennukid olid nii vanad ja väsinud, et kippusid alla kukkuma. Neid ühe mootoriga maandumisi sai mulle liiga palju. Minskisse oleme maandunud, pea jalge vahel, ühe mootoriga. Ja oleme läinud lennukisse, mida viimati kasutati 1942. aastal pommitajana ja kus lennukiistmeteks olid taburetid. Sellega lendasime BAMil ühest külast teise,” mäletab ta.

Aastaid 1978-1982 võib pidada Vitamiini kuldajaks. Tuuritamist oli palju ja 1980. aastal valisid kuulajad Tõnis Erilaiu ülipopulaarses saates „Soovid, soovid, soovid .” ansambel Vitamiini Eesti kõige populaarsemaks.

Ansambli liikmed on rääkinud, et algusaegadel kanti poole meetri laiuse säärega atlaspükse. Kord juhtuti aga Eesti Televisiooni kostüümilattu ja sealt leiti ühesugused hallid ülikonnad. „Tollase moe kontekstis tõeline retro! Ja kui veel lugesime pintsakuetikettidelt, kellele need kunagi kuulunud olid - Abi Zeiderile, Kalju Terasmaale, Emil Laansoole -, olime teatud mehed,” on rääkinud ansambli liige Peeter Vähi. „Üürisime ülikonnad sümbolse summa eest paariks aastaks ja tuuritasime nendega läbi terve tollase Nõukogude Liidu. NSVLi territooriumil mõjusid 1960ndatest pärit ülikonnad ääretult stiilsena. Kõik teised popbändid eelistasid ju sitse-satse. Oleme neis ülikondades isegi ühe meie heliplaadi kaanefotol,” lisab ta.

Vitamiinipomm Venemaal

Tänapäeva noortel on [Aivar Mäe](#) sõnul raske ette kujutada, kui populaarne Vitamiin tegelikult Venemaal oli. „Kontsertidel polnud õigupoolest vaja lauldagi. Piisas, et läksid lavale ja olidki publiku lemmik. Meie kavad olid üles ehitatud vene südametele. Seal olid ka mõned vene lood sees ja tol ajal oli eriti kõva bänd see, kes suutis mängida rock'n'roll'i. Meil oli spetsiaalselt vene kuulajatele rokiplakk sees ja kui selle ära tegime, siis rohkem polnud vaja,” muljetab endine rokklaulja.

„Vitamiini Venemaa kontserdipraktika on aidanud elus läbi lüüa. Me ju esinesime tavaliselt tuhandele või paarile tuhandele ning iga kord oli uus publik, kelle südame sa pidid võitma. See on üks suur kunst, kuidas publikut endale näpu otsa saada, ning sama saab kasutada ka ettevõtluses,” väidab Estonia peadirektor.

Viimane eredaim kontserdikogemus oli Vitamiini liikmetel 1987. aastal Nõukogude Liidu kultuuripäevade ajal Iraagis, kus veedeti terve novembrikuu. Kontserte anti kahes linnas, Bagdadis ja Mosulis. Läbi sõideti kuus provintsi, kus eestlasi kui Nõukogude

Liidu esindajaid võeti luksuslikult vastu. Sõideti sõjaväeeskordi saatel: kolm autot ees, kolm taga. „Venemaal tuuritamise juures oli kõige tüütum asjaolu, et saime valdavalt üheotsapiletid. Tagasi koju saamine oli üks lõputu õnnemäng. Lendasid siis kui piletid õnnestus saada,” kõneleb Aivar Mäe. „Nii saigi ühel hetkel Venemaal tuurimisest villand.”

Kuidas Arsis alguse sai?

„Kellad tulid mu ellu seoses magistriõpingutega Ameerika Ühendriikides. Täiendasin end 1991. aastal USAs Portlandi Ülikoolis koorijuhtimise ja muusikamänedžeri erialal. Mind hämmastas, et midagi niisugust üldse eksisteerib. Minu arust oli kõik juba avastatud, leiutatud, muusika ära kirjutatud, meloodiad loodud,” räägib Aivar Mäe. „Kas see on taidlus, äritegevus või midagi enamat, jäägu inimese enda otsustada. Kellade ansambli näol on tegemist eriti aristokraatse kunstiga, mis arenes välja vanas Inglise õukonnas,” jutustab ta.

„1991. aastal asutasin Eestis oma kammerkoori Arsis lauljatest käsikellade orkestri. Arsis'e kellade ansambli kontserdid võeti ülisoojalt vastu ja Eesti heliloojad hakkasid uuele koosseisule kohe ka muusikat kirjutama. Suurejoonelisemad heliteosed, mis Arsis'e kellade ansamblile on pühendatud, on Peeter Vähi „Ülim vaikus” ja „Kellade sümfoonia”, kus kelladele sekundeerib Eesti Rahvusmeeskoor ning helilooja Peeter Vähi ise süntesaatoril ja budistlikel instrumentidel.

„Praegu õpib meil kellade koolis 300 last. Kool on nii Tallinnas kui ka Tartus. Õpe kestab neli aastat. Kellamäng mõjub lastele hästi. Töötan lastega nelja l õhtul nädalas. Lastele see meeldib ja võin käsi südamele kinnitada, et mulle endale ka!”

Iga aasta 25. detsembril kell 12 toimub Arsis'e kellade ansambli jõulukontsert Tallinnas Estonia kontserdisaalis. „Nii juba 25 aastat järjest.”

Estonia kontserdisaali uued toolid

„Ma pole kokku lugenud, mitu korda Eesti Vabariigi aastapäeva pidulik vastuvõtt Estonia kontserdimajas toimunud on, kuid mäletan, kui keeruline oli ettevalmistus esimeseks Estonia-aasta vastuvõtuks. Aasta oli siis 1993. Esimeste teleülekannete ajal polnud meil veel liigutatavaid toole. Viis päeva monteeriti vastuvõtu eel saalist toole välja ja pärast viis päeva neid tagasi. Toolid olid toona fuajees hunnikus ja rahvas käis nende vahel ringi - toolidest puhastamiseks oli maja nädal aega kinni. Tegelikult oligi vabariigi aastapäeval ainus pidu, mil toolid saalist välja võeti.”

25 aastat tagasi istus Aivar Mäe mäletamist mööda sümfooniakontsertidel saalis 40-50 inimest. „Maja nägi üldse õnnetu välja. Läksingi 1997. aastal toonasesse Eesti Ühispanka palvega saada laenu maja renoveerimiseks. Uskumatu, aga

pankurid nõustusid! Ühe suvega tegime saali korda, üks moodne tool maksis 6800 krooni ja Riigikontroll tuli uurima, et kuidas need küll nii palju saavad maksta. Tänapäeval maksab selline tool muidugi kümneid kordi rohkem. Alates 1997. aastast saab aga toolid saalis lahti monteerida 10-15 minutiga. Seda võimalust kasutamegi päris palju, sest rendime saali ju firmadele vastuvõtude ja muude ürituste tarbeks.”

Vanemuise kontserdimaja uuendamise mõte tuli väsimatule uuendajale aga pähe ühel ilusal suveõhtul „Aktuaalset kaamerat” vaadates. „Uudisklipis kurtis Jaak Viller, et nad on sunnitud saali kinni panema, kuna orel hävineb. Helistasin kohe pärast saate lõppu Villerile ja ütlesin, et võtan kontserdisaali kordategemise oma õlule. Oli keeruline aeg, 1998. aasta majanduskriis just alanud. Mul oli rahastamine kokku lepitud ühe Eesti panga juhiga, kuid paraku too taganes oma lubadusest. Ja seda hetkel, mil Vanemuise majal oli nii katus kui ka lagi maha võetud! Kohtusin Schleswig-Holsteini Landesbanki juhatuse esimehega. Ta oli karismaatiline mees, 72aastane, endine viiuldaja. Küsisin temalt neli miljonit Saksa marka, tollases vääringus siis 32 miljonit Eesti krooni. See raha kanti ühte Eesti panka, kes siis omakorda pani intressid otsa ja alles seejärel saime seda käsutada. See oli hullumeelne aeg, see 1998, tegime kogu meeskonnaga öösiti tööd. Aga valmis see maja sai ning on nüüdseks töötanud üle 20 aasta.”

2009. aasta 1. septembrist töötab Aivar Mäe rahvusooperis.

„Ütlesin, et ma ei lähe Estonia teatrisse direktoriks, lähen sinna tööd tegema. Estonia ja estoonlased on midagi suurt. Tundsin, kuidas käed suurest aukartusest värisesid, kui esimest korda teatrisaali sisenesin. Praegu töötab meie majas ligi 500 inimest, tunnen neid kõiki nimepidi, tean nende eluolu. Ma ei tohiks nii öelda, kuid meie majas on prioriteediks inimesed, mitte kunst. Suuremat vara kui inimesed meil ei ole. Kesketläbi on ühel etendusel näitlemas ja publikut teenindamas 200 inimest. Sealhulgas 60 inimest, kes suudavad varvastele tõusta,” kiidab Aivar Mäe.

„Balletiartisti elukutse on meie teatris kõige keerukam. Mina töötan küll seitse päeva nädalas, kümme minutit enne seitset õhtul on kõige närvilisem aeg, ja ka talvised viiruste hooajad, mil ooperisolist võib küll ühe vaatuse ära laulda, kuid tunneb end seejärel nii halvasti, et talle tuleb kiirugaasendajat otsima hakata. Balletitantsija tuleb aga majja poole kümneks, trenn algab kell kolmveerand üksteist, kell 12 algavad proovid kuni poole kuueni õhtul. Vaat see on alles raske ja vastutusrikas amet!”

Pärnu kontserdimaja ehitaja

2002. aastal jõudis Mäe oma meeskonnaga Pärnusse. „Seal oli oma kontserdisaali oodatud 1972. aastast. Raha oli vähe, aga maja saime siiski valmis. Toonane linnapea Einar Kelder tuli meile

appi. Riigieelarvest Kultuuriministeerium raha ei saanud, õnneks oli üks Eesti pank nõus ehitust finantseerima. Kaheksa kuuga sai maja valmis. Kuus miljonit eurot läks maja maksma, igal aastal toimub seal umbes 180 üritust ja ühele kontserdile oleme müünud isegi 1175 piletit. Kõik saalid on liigutatavate pörandate ja lavatehnikaga, praegu küsitakse ainuüksi selle tehnika eest 6,8 miljonit eurot,” räägib [Aivar Mäe](#).

„Mina läksin aastal 2002 toonasesse Dvigateli, kus kaks inseneri projekteerisid mulle omad, Eestis tehtud pörandad! Pärnu on ju muusikalinn. Pärnus öeldakse ikka, et lähme muusikale, pidades silmas suvemuusikakontserte kõlakojas.”

[Aivar Mäe](#) käis lapsepõlves kõlakojas palju. „Seal on mänginud ja mängivad paljud maailmas kuulsad nimed. Mängisin ka ise suvekuudel Pärnu orkestris. Elasin siis juba Tallinnas, aga see oli tore igasuvine praktika. Ja mine tea, saan vanemaks - ehk lähen pensionipõlve pidama just sinna, Pärnusse?” mõtiskleb ta.

„Pärnuga seoses olen täheldanud ühte huvitavat asjaolu. Täpselt nagu Oslos. Kultuuri kannul koliti seal meie mõistes Kopli liinidele. Nii on ka Pärnus Rüütli tänava kõrvale linna peatänavaks kerkinud Aida tänav, kunagine kaubarongide lõpp-peatus. Ka Jõhvi vanast kultuurimajast ümber ehitatud kontserdimaja on hea näide sellest, kuidas üks kultuuriasutus võib muuta kogu piirkonna elu ja saatust. Kultuur on ühiskonna mõrt. Aga kahjuks on selge ka see, et kultuur üksinda üleval ei püsi, kultuuri tegemiseks läheb ka veidi raha vaja,” muigab [Aivar Mäe](#).

„2019. märtsis tegime ajalugu, mängisime esimest korda Haapsalus täismetraažilist balletti. Vähemalt ma ei tea, et seda oleks varem Haapsalus tehtud. See oli üks suur katsumus. Kuigi Estonial on maailma mastaabis väike lava, on see Haapsaluga võrreldes ikkagi suur. Aga meil oli tehnilise meeskonnaga väga hea koostöö ja kõik mahutati ära. Ainuke, mille puhul ma pidin alla vanduma, oli orkester. Olen heas mõttes jonnakas - kui orkestriauk oleks natukenegi suurem olnud, oleksin ka orkestri ära mahutanud. Aga mu süda hõiskas rõõmust! Praegu on ballett Eesti publikule kättesaadav kuues linnas ja selleks ei pea Tallinna sõitma. Balletti näeb Haapsalus, Paldiskis, Viljandis, Jõhvis, Pärnus ja Tartus. Viljandi Ugala lava on isegi suurem kui Estonias. Aprillis tuleb Haapsalus taas balletiõhtu pealkirjaga „Eesti 100”. Vaid Valgas ja Võrus pole meil sobilikke mängukohti.”

Direktoritoolilt piletimüüjaks

Alates 2013. aastast toimub igal aastal 9. novembril Estonias töövahetuspäev nimega „Sassis päev”. Päeva eesmärk on tutvustada maja sees erinevaid ameteid, proovida kolleegi ametit ja anda teistele oma tööst aimu. „Usun, et see päev on estoonlaste seas väga populaarne,” arvab [Aivar Mäe](#).

2015. aastal hõivas juhitooli ooperisolist Rauno Elp. Oma koha

„kaotanud” teatrijuht [Aivar Mäe](#) õmbles kostüüme.

„Minu kõige hullem „Sassis päev” oli 2015. aastal, mil peadirektori tooli istus baleriin Triinu Leppik-Upkin, mina aga olin piletikassas. See oli hullumeelne! Mäletan, et kassasüsteem jooksis veel kinni. Teatri infolauas töötada on ka tegelikult väga vastutusrikas. Kolleegid korraldasid mulle tol päeval tõelise pörgu koos tuletõrje väljasõidu ja ühe märatsema kukkunud alkohooliku maharahustamisega,” mäletab [Aivar Mäe](#).

Aastal 2016 oli ta aga garderoobis teenindaja. „Oleme alati saanud ohtralt kiitust, et kui kiired ja täpsed just Estonia garderoobiteenindajad oma töös on. Selgus, et neil on väga kindel süsteem: kaheksa minutiga suudavad nad kogu publikumile mantlid kätte jagada.

Mina suutsin selle süsteemi täiesti sassi ajada. Ja ka tol aastal, kui olin lavamees, sain tassida just neid kõige raskemaid dekoratsioone.”

2018. aastal lõi „Sassis päev” ERRi ja Estonia ametid segamini. Tähelepanelik televaataja võis märgata, et kaameratöö „Terevisioonis” või „Ringvaates” oli veidi teistsugune kui tavaliselt, sest neis saadetes võtsid operaatoritöö enda kanda Eesti Rahvusballeti tantsijad Eve Andre-Tuga ja Seili Loorits-Kämbre ning rahvusoperi peadirektor [Aivar Mäe](#). „Õhtul dirigeerisin „Bajadeeri” avamängu ja üle aastate esines Toomas Edur.”

Estoonlased teevad meele rõõmsaks

Neid inimesi on palju, kellele mõeldes [Aivar Mäe](#) nägu naerule läheb. „Ei, mitte mõne menuka stand-up-koomiku etteastet meenutades, vaid hoopis siis, kuid mõnda estoonlast näen.”

Kui [Aivar Mäe](#) kunagi pensionil olles memuaare hakkab kirjutama, siis mis oleksid need elu tähtsündmused?

„Kindlasti see, kui Peeter Vähi kutsus mind Eesti Kontserti tööle. See oli väga õnnestunud pakkumine ja minult väga õnnestunud valik see vastu võtta.”

„Kõik inimesed on õnnelikud, kui neil on terved lapsed. Minu lastel on piisavalt lai silmaring, et teada, miks nad on siia ilma sündinud ja mida nad edasi peavad tegema - sellega olen väga rahul.”

„Õnneks on mul alati olnud nii kiire, et pole olnud aega kibestuda. Nii lihtne on viriseda ja kurta, aga meie elu on täpselt selline, missuguseks me ta ise endale loome. Ei tohiks näha seda vaid halli ja mornina - see on meil ju ainuke ja nii lühike. Peame meile antud elupäevad elama nii hästi, kui suudame.”

„Raha pole veel kedagi siin ilmas päriselt ja terveks eluks õnnelikuks teinud, mina olen õnnelik pigem oma 45aastase tööstaaži üle. Polegi aega olnud ketti lõdvaks lasta.”

„Ma ei pööraks oma elu tagasi. See on olnud väga kihvtilt elatud aeg, kuigi olen seda kulutanud ka mõttetult.”

„Eks vanemas eas võtab hommikuti enese käimajooksmine veidi rohkem aega, aga ma olen alati rääkinud, et tuleb leida enesele meelepärane tegevus. Imetlen Arne Mikku. Ta on 86aastane, aga mitmes mõttes paremas toonuses kui mina.”

"Kui keegi tuli tuntavate lõhnadega proovi, siis selle eest oli meil trahv 500 rubla, mis oli umbes viis keskmist kuupalka. See hoidis bändi ikka korralikult kainenena."

"Mäletan, et kiirabi oli lava peal, iga tunni tagant süstiti penitsilliini. Keel oli paistetusega alla surutud, sellepärast kaashäälikuid öelda ei saanud, laulsin: „Aa-oo-ää-öö ..."

"Minskisse oleme maandunud, pea jalge vahel, ühe mootoriga. Ja oleme läinud lennukisse, mida viimati kasutati 1942. aastal pommitajana ja kus lennukiistmeteks olid taburetid. Sellega lendasime BAMil ühest külast teise."

"See on üks suur kunst, kuidas publikut endale näpu otsa saada, ning sama saab kasutada ka ettevõtluses."

"Kolleegid korraldasid mulle tol päeval toelise põrgu koos tuletõrje väljasõidu ja ühe määratsema kukkunud alkohooliku maharahustamisega."

"Keskeltläbi on ühel etendusel näitlemas ja publikut teenindamas 200 inimest. Sealhulgas 60 inimest, kes suudavad varvastele tõusta."

Aivar Mäe Arsise kellade ansambliga esinemas. Pilt rahvusooper Estonia tulevikuplaane tutvustavalt pressikonverentsilt detsembris 2008, kus tehti teatavaks Aivar Mäe asumine Estonia peadirektori kohale.

Aivar Mäe on alati valmis nalja viskama. Uhkes kuningarüüs kõndis ta ringi Estonia teatrilaadal 2012. aastal. Pildil koos oma suure eeskuju Arne Mikuga. Aivar Mäe koos poja Mikk Mäega.

Ansambel Vitamiin detsembris 1985 saates „Rütmiralli”.
Süntesaatoril Peeter Vähi, laulavad Mart Metsala, Kulno Luht, Rein Laaneorg ja Aivar Mäe. Tšornobõli katastroofini jäi veel viis kuud.

KOMMENTAAR

Laine Randjärv,
sõber ja ekskolleeg, töötanud Aivar Mäe alluvuses Vanemuise Kontserdimaja direktorina Aivar Mäe on huvitav juht. Esimese asjana näen teda vaimusilmas, käised üles kääritud. Ta paneb kohe kõigele käed külge. Tal on läbitud tööl kõik astmed: ta on proovinud lavamehe tööd ja olnud abiks toolide lükkamisel. Ta

aitas ise Vanemuise Kontserdimaja avamist T-särgis ette valmistada ja sama tegi ka Pärnus. Lõpuks oli tal hääl täiesti ära ja silmad üleni tolmuised. Teine asi, mis juhtidele väga oluline - ta suhtleb kõikide inimestega, mitte ainult VIPide, prominentide ja sponsoritega. Tal on aega öelda koristajatädile paar head sõna ja produtsendile õlale patsutada. Selles ta karismaatilisus seisnebki. Seepärast lähivad inimesed tema järel suure voona kaasa. Ta ei näita ainult näpuga, vaid teeb kõike ise kaasa ja tuleb vajadusel appi. Ta on hea juht. Aivar Mäe on aus ja hindab ausust. Kui sul on mõni mure ja räägid selle ära, siis ta tuleb appi ja aitab välja. Kuulab ära ja annab nõu. Kui aga hakkad varjama ja vassima, on ta halastamatu - sellised asjad temaga läbi ei lähe.

Kalre Kenk